

seznam jmění a odepřel složití přísahu, ač pro to neuvedl důvodné příčiny, a nechal dojít na vazbu.

(Rozh. ze dne 16. září 1927, Ds II 6/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl v neveřejném zasedání odvolání obviněného z nálezů kárné rady moravské advokátní komory v Brně ze dne 5. března 1927, jímž byl odvolatel uznán vinným přečinem proti cti a vážnosti stavu.

Důvody:

Ohlášenému, avšak neprovedenému odvolání obviněného nebylo lze vyhověti. Napadený nález správně doličuje a nutno mu v tom přisvědčiti, že obviněný tím, že v zavedeném proti němu řízení o přisežné seznání (§§ 47—49 ex. ř.) nepředložil seznamu jmění a odepřel složití přísahu, ač pro to neuvedl důvodné příčiny a příčiny takové odnikud seznati nelze, porušil čest a vážnost stavu (§ 10 advokátního řádu), ježto tímto svým jednáním proti právu znesnadňoval, pokud se týče zne-možňoval svým věřitelům dosíci uspokojení jim přiznaných pohledávek a přivodil, že bylo exekucním soudem usneseno uvaliti na něho vazbu, kteráž jest obecně pokládána za něco nečestného. Výrok kárného nálezů o vině jest tedy odůvodněn.

Čís. 39 dis.

I v kárném řízení advokátů platí zásada obžalovací potud, že obviněný nemůže býti beze svého souhlasu odsouzen pro čin, který nebyl předmětem odkazovacího usnesení, avšak kárná rada není při svém konečném rozhodnutí vázána právním posouzením, projeveným v důvodech odkazovacího usnesení. Pánem obžaloby je kárná rada, nikoliv zástupce komory.

Provozování advokacie na jiném místě bez dřívějšího ohlášení advokátní komoře jest kárným přečinem; nezáleží na tom, zda se pokračuje v provozování advokacie také v bydlíšti oznámeném komoře, ani, že ono provozování v místě neohlášeném mělo ráz pouhých úředních dnů.

Jest stavovskou povinností advokáta, dbáti příkazů výboru advokátní komory a projevovati mu přiměřenou úctu.

Nezřízená reklama vyvěšením návěstních tabulí na hostincích.

(Rozh. ze dne 4. října 1927, Ds I 3/27.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl v neveřejném sedění odvolání obviněného z nálezů kárné rady

advokátní komory v Praze z 2. prosince 1926, jímž byl stěžoval uznán vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a poškození cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Po stránce formální vytýká odvolání obviněného kárné radě, že, uznavši ho vinným také neoprávněným konáním úředních dnů v H., překročila obžalobu. Odvolání nelze přisvědčiti. Ze srovnání §§ 29 a 39 kárného statutu z 1. dubna 1872, čís. 40 ř. zák. plyne sice, že i v kárném řízení advokátů platí zásada obžalovací potud, že obviněný nemůže býti bez svého souhlasu souzen pro čin, který nebyl předmětem odkazovacího usnesení, avšak kárná rada není při svém konečném rozhodnutí vázána právním posouzením odkazovacího usnesení. Nikoliv zástupce komory, nýbrž kárná rada sama jest pánem obžaloby, usnáší se svobodně o tom, zda jest důvod ke kárnému řízení, a jest při tom podle § 29 kárn. st. povinna sice slyšet zástupce komory, není však vázána jeho návrhem. Podle odkazovacího usnesení z 2. listopadu 1926 bylo se obviněnému zodpovídati netoliko z vyvěšení návěstních tabulí, nýbrž, jak z připojeného dodatku »bez povolení advokátní komory« plyne, i z jich obsahu a účelu. Když kárná rada na základě výsledků ústního přelíčení a vlastního zodpovídání se obviněného shledala kárný přečin také v činnosti, již návěstní tabule ohlašovaly a obviněný doznal, nevybočila z mezí položených konečnému rozhodnutí jejím vlastním usnesením, neboť i ona činnost byla zahrnuta v souhrnu jednání, pro něž byl obviněný pohnán před kárný soud. O jeho kárné povaze rozhodovala kárná rada na základě ústního jednání znova bez ohledu na názor, jímž odůvodnila položení roku ku kárnému projednání případu.

Ve věci samé přiznává obviněný v odvolání vinu potud, že konal v H. úřední dny bez povolení advokátní komory, avšak žádá, by bylo uznáno za polehčující okolnost, že nevěděl o plenárním usnesení komory z 24. února 1907, dovolujícím úřední dny jenom po vyžádaném souhlasu výboru komory, jež jediné prý činí jeho jednání kárným činem, a navrhuje, by doslov nálezu byl přiměřeně změněn. Odvolací soud není s to, by pochybení obviněného posuzoval tak shovívavě. Podle § 7 advokátního řádu jest advokát povinen oznámiti komoře za účelem zápisu do listiny advokátů předem své bydliště, totiž místo, v němž hodlá provozovati advokacii. Její provozování na jiném místě bez dřívějšího ohlášení jest, nehledíc ani k předpisu § 21 adv. ř., porušením povinností uložených advokátu zákonem a proto kárným přečinem, při čemž jest lhostejno, zda se pokračuje v provozování advokacie také v bydlišti oznámeném komoře, či nepokračuje. Nerozhodno jest také, zda v souzeném případě mělo provozování advokacie v místě komoře neohlášením ráz pouhých úředních dnů, jak kárná rada podle zodpovídání se obviněného předpokládá, či jak by doslov návěstních tabulí, na nichž nebyly určité úřední dny vyznačeny, a ohlášení u obecního úřadu z 30. ledna 1925 nasvědčovaly, ráz odbočky L-cké kanceláře, vyžadující stále

přítomnosti aspoň jednoho zaměstnance nebo důvěrníka. V tom i onom případě jest napadený výrok, že obviněný jednal neoprávněně a porušil povinnosti povolání, plně odůvodněn.

Právem uznáno bylo na porušení povinností povolání také proto, že obviněný nedbal příkazů komory a psal jí způsobem nepřipustným. Výboru komory náleží kromě úkolů uvedených v § 28 adv. ř. podle § 23 adv. ř. bdíti nad zachováním cti a vážnosti stavu a dohlížením na plnění povinností povolání. Jest každému advokátu v jeho obvodě úřadem představeným a dohlízejícím; povinnost dbáti jeho příkazů a projevovati mu přiměřenou úctu jest právě tak stavovskou povinností advokáta, jako zachovávání zákonných předpisů v poměru ke klientům. Obviněný pokouší se dolíčiti, že obsah jeho dopisu z 27. dubna 1925 nebyl nepřístojným, pomíjí však při tom úplně první část třetího bodu napadeného nálezu, totiž, že odpíral vyhověti příkazům komory, jakož i souvislost řečeného dopisu s jeho ostatním chováním. Vzpírání se příkazům komory jest prokázáno. Nejenom že byl dohnán k uposlechnutí teprve pohrůzkou, že bude pokutován, nýbrž snažil se i účel příkazu zmařiti i tím, že první návěstní tabuli sice odstranil, avšak ihned ji nahradil jinou, neméně závadnou. V této souvislosti byly obsah i tón dopisu z 24. dubna 1925, jmenovitě podškrtnutí slova »Juristen« a žádost, by při dalších příkazech nebylo opomenuto je odůvodniti, naprosto nepřístojné, poněvadž se přičily hrubě povinné účtě k výboru komory. Mimo to nesrovnávalo se tvrzení, že výbor svůj příkaz neodůvodnil, se skutečností. Příkaz ze 4. dubna 1925 byl opatřen důvody. Když obviněnému nepostačovaly a on proto podáním z 20. dubna 1925, došlým komory 24. dubna 1925 žádal za podrobnější oznámení důvodů zákazu, bylo mu ochotně vyhověno vyřízením z 25. dubna 1925. Nebylo vinou výboru, nýbrž obviněného, že příkazu z 4. dubna 1925 do 20. dubna 1925 vůbec nedbal, takže musilo mu býti toho dne pohroženo pokutou, při čemž nějakého odůvodnění nebylo vůbec třeba. Posléze dlužno souhlasiti s napadeným nálezem i v tom, že vyvěšením obou návěstních tabulí byla porušena čest a vážnost stavu bez ohledu na činnost, již ohlašovaly. Porušily ji již tím, že byly upevněny na hostinci, takže mohly vzbuditi pochybnosti, zda mají býti reklamou pro obviněného, či pro hostinec, na němž byly vyvěšeny. Obviněný mohl a měl uvážiti, kam by vedlo, kdyby i jiní advokáti zřizovali po hostincích kanceláře a poradny, a vyvěšovali na nich své návěstní štíty. Újma na cti a vážnosti, kterou by při takové nezřízené všeobecné reklamě a soutěži celý stav nutně utrpěl, nedá se srovnati s důvěrou a vážností, jež jsou nutným předpokladem zdárného výkonu advokátského povolání.

Čís. 40 dis.

Provinění proti cti a vážnosti stavu, pokračoval-li advokát v zastupování strany i po vypovězení plné moci v úmyslu, by si nahradil, oč výbor advokátní komory snížil jeho palmární účet.

(Rozh. ze dne 4. října 1927, Ds II 11/24.)